

No me digas que no hay nada más triste que lo tuyo

Des d'una lectura vital i optimista, *No me digas que no hay nada más triste que lo tuyo* (frase extreta d'un hit musical del grup pop Hidrogenesse) suposa una aproximació irònica al repertori de comportaments que defineixen la nostra vida quotidiana, així com a les seves fórmules de representació social.

Utilitzant les pràctiques artístiques com a eina d'interpel·lació i conflicte entre allò que s'exposa a la sala d'exposicions i la recepció desconfiada de l'usuari, la mostra convida a un exercici de democratització del fet expositiu on allò insignificant és capaç de transformar-se en quelcom singular i a la vegada compartit per una societat amb greus problemes de saturació i desmotivació.

Pròxim a l'eslògan publicitari, a l'himne generacional o a la declaració de principis, *No me digas que no hay nada más triste que lo tuyo* reflexa de manera directe una actitud entusiasta sobre els condicionants i conseqüències d'allò que fem o deixem de fer dins el nostre ritme diari.

KARLA BERRENS (Barcelona, 1984)

Les fotografies i vídeos de Karla Berrens posen en joc atmosferes, climes i sensacions mitjançant un repertori d'imatges sovint difuses o desenfocades. El seu univers intimista, compost per objectes afectius i plans coloristes, sembla constituir una "pel·lícula" de formes domèstiques sobre la qual es projecten imatges, o gairebé estructures on arribaran a inscriure-s'hi records, llocs i fets puntuals i quotidians.

Una construcció emocional que no obeeix a una trama específica i que és suficientment oberta com per incorporar les vivències de l'espectador e inclús incentivar la seva memòria. Un treball, sempre remitent a certa idea d'absència, que es caracteritza per aquest aspecte ambigu, a la vegada íntim i persoal, auster i lliure, que constitueixen els contorns dels relats de la vida diària.

GORETTI MATIAS (Maó, 1982) / **IRENE MINOVAS** (Vic, 1982)

El treball de Goretti Matias i Irene Minovas devé sovint en una crítica als relats "model" que ens proposa la societat. Els guions que utilitzen per les seves peces d'àudio parteixen de contes infantils o converses apreses a partir d'una quotidianitat assumida i consensuada, com una partida d'escacs. Amb una relectura manipulada d'aquests guions, Goretti i Irene miren de convertir-se en intèrprets crítics d'aquestes narratives, contruïnt-ne de noves per inventar altres lluny de convencionalismes i codis existents. I a partir d'aquestes breus peces sonores, fabriquen produccions molt sovint, delirants, de models reactualitzables infinitament, sinopsis disponibles per a l'acció quotidiana. Els seus projectes sovint reflexionen sobre la presència sonora de l'espai expositiu. Els sons secundaris generats a partir de l'experiència expositiva (veus, converses, silencis...) són amplificats per tal d'analitzar el propi espai expositiu des de la seva realitat i quotidianitat sonora.

"Què en queda de la persona / subjecte després d'haver fet ús de la tecnologia –per precària que sigui-? Una reacció de l'enfrontament directe entre el visitant, ell mateix i d'altres, permet retirar-se a qui ha disposat l'escena, cedint la paraula a qui entra en (el) joc. L'espai buit es satura. La raó decau. Excitem-vos, maleïts." GM/IM

"(D) *efectos* (2006) és una sèrie d'MP3 que recreen vinyetes acústiques hilarants. Situacions en tot cas. Si la màquina gravadora damunt d'una taula prevé a algú a ser ell mateix, aquest treballs posen en evidència que és a través d'ella que avui existeixen, i ho fan de manera pura, irracional. Hiperbanal. O potser la qüestió és on mirar mentre s'escolta tot això." GM/IM

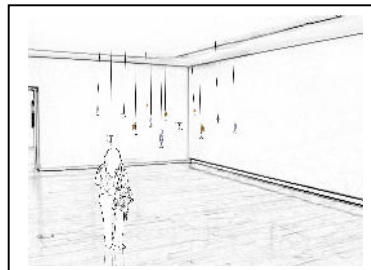
"*Atención al consumidor* (2006) recull tot allò que és susceptible de ser escoltat. Tot. Aquí uns micros capten el so global de la sala i el condueixen fins als auriculars inalàmbrics on el directe té la paraula. És llavors com el so entra en escena i la saturació auditiva recorda la borratxera d'informació imperant." GM/IM

JOAN SALÓ (Sabadell, 1981)

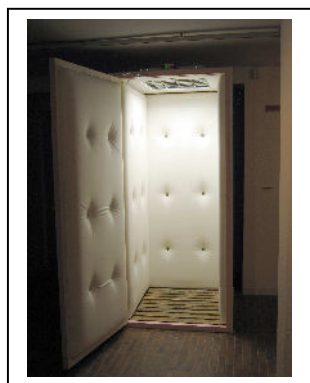
A partir d'un subtil joc objectual de presències i absències, les instal·lacions de Joan Saló interpelen a l'espectador de manera directa. Requereixen un consumidor potencialment subversiu i qüestionen el rol de contemplació passiva que freqüentment es té davant del fet artístic. Les seves obres són jocs falsament innocents, peces bàsicament descriptives, de materialització senzilla i resultat visual fàcilment reconeixible.

"*Falsa modestia* (2005) són 53 hams penjats del sostre 53 reclams brillants i fins i tot decoratius, reflecteixen els llums de la sala i es mouen rítmicament al compàs dels moviments que es generen al seu voltant. L'atracció, tot i així, sempre pot desembocar en fatalitat.

Tanmateix, en les relacions que s'estableixen i establim en l'espai (social, cultural, emocional, físic,...) les tensions d'atracció i rebuig poden definir-se per la distància que separa els objectes i els subjectes (en les diferents combinacions que puguem reconèixer i crear). *La distància justa* o ideal és possiblement indefinible (o inexistent) tot i els constants esforços que dediquem per trobar-la. " JS

DAVID MORENO (Barcelona, 1978)

"La meua obra es desenvolupa en base a varies reflexions de l'àmbit social, unes m'afecten més directament que d'altres, però no per això són menys importants. M'interessa explicar accions i conductes de la gent, que d'una manera habitual i rutinària necessiten fer, conscients o inconscientment dia rera dia. Crearse un escut sumergit en alguna mena d'estimulant per sentir-se més segurs d'ells mateixos. Al cap i a la fi, el que faig és explicar situacions que he viscut, veig o passen al meu voltant d'una manera totalment subjectiva ja que el meu treball no és més que una opinió personal del que m'envolta. " DM

La vida color de rosa (2005) és una instal·lació on som observats sense saber-ho i on, tot i la invitació optimista del propi títol, es fa impossible qualsevol refugi.